

Luxemburgi Zsigmond fél évszázada (1387-1437)

Lajos halála után megkoronázták lányát, Máriát, ami vőlegénye, Zsigmond számára jelentette a trónt, de az özvegy királyné (Lajos felesége, Erzsébet) nem törődött bele a dologba és Garai Miklós nádor segítségével szembeszállt Zsigmonddal a hatalomért. A délvideki nemesség pedig (Anjou) Kis Károllyal az oldalukon indultak a hatalomért.

A trónharcokból végül Zsigmond került ki győztesen és 1387-ben megkoronázták. A harcok idején kénytelen volt honorbirtokokat kiosztani, ezért az ország várainak 20%-a maradt királyi kézben. Zsigmond kezét a bárók eléggé megkötötték, de sikerült megerősíteni helyzetét. Új hozzá hű idegeneket és nemeseket emelt bárói rangra.

Zsigmond igyekezett bevonni a nemességet az országgyűlésbe, ezzel is segíteni a nemesség renddé (rend = azonos érdekű és azonos jogokkal rendelkező társadalmi réteg, pl. bárók, köznemesek, városok) szerveződését. Erősítette a nemesség szerepét a vármegyékben is.

Zsigmond támogatta a városok fejlődését kiváltságokkal, bevezette az egységes súly- és mértékegység rendszert (budai), vámkönnyítéseket kaptak. Ezzel egyre több lett a városok száma hazánkban, főleg a mezővárosok és szabad királyi városok száma növekedett. Ösztönözte a rendi szerveződésüket, meghívta a városok képviselőit az 1405-ös országgyűlésre.

Szerbia eleste után a törökök rendszeresen pusztították a Délvidéket, ezért Zsigmond minden évben támadó hadjáratot indított ellenük. A kezdeti sikerek után (Havasalföld visszafoglalása), 1396-ban nemzetközi lovag hadaival **Nikápoly közelében vereséget szenvedett I. Bajazid hadaitól**. A lovagok nem tudták felvenni a versenyt a túlerővel és a kegyetlen löfölgvényekkel.

Zsigmond felismerte, hogy védelemre kell berendezkedni, erre jó alkalmat adott a törökök ankarai veresége után beállt szünet. Zsigmond 1397-ben elfogadtatta az országgyűléssel a telekkatonaságot, ez nagy létszámú könnyűlovas haderőt jelentett volna a portyázó törökök ellen, de ezt sajnos pénzhiány miatt nem tudták megvalósítani. Továbbá Zsigmond nagy hangsúlyt fektetett a **végvárokra** és az ütközőállamokra is. A végvári rendszer még 1521-ig megvédte az országot.

Erdély mind gazdaságilag, mind társadalmilag le volt maradva a nyugati régióktól. Az elégedetlen parasztok, Budai Nagy Antal vezetésével fellázadtak, de az erdélyi rendeket jelentő magyar nemesek, székely előkelők és a szász polgárság egyezséget kötöttek Kápolnánál és levették őket.